

TERUG NAAR DE GEHEIME GROT

De volgende ochtend besloot Roosje om terug te gaan naar de geheime grot. Ze wilde bewijzen dat ze de waarheid sprak. Via het glibberige pad baande ze zich een weg door het bos. Ze wist het zeker, als niemand haar geloofde, kon ze de dieren en het bos niet redden. Toen ze bij de grot kwam, stond het luik al open. Maar er was iets raars. Ze kon niet naar binnen, net alsof een onzichtbare muur haar tegenhield. Ze haalde het magische steentje uit haar zak en plaatste het voorzichtig in het gaatje in de rotswand, dat ze eerder had omcirkeld met het sap van een rode bes. Heel even gebeurde er niets. En toen... begon het steentje zachtjes te gloeien. Plots verschenen overal dieren bij de ingang van de grot. Eén na één keken ze Roosje aan en knikten vriendelijk. Roosje voelde haar hart sneller kloppen. Dit was haar kans. Ze draaide zich om en rende terug naar het dorp. Dit was het moment waarop ze kon laten zien dat ze niet gek was. Ze vertelde aan haar ouders, aan haar vriendin Sofie en aan iedereen die ze tegenkwam wat ze had gezien.

“Kom mee! Ik kan het jullie laten zien!”

Met twijfelende blikken volgden de dorpelingen haar naar de grot. Daar stonden de dieren nog steeds rustig te wachten. Toen ze de mensen zagen, maakten de dieren zachte geluiden en knikten vriendelijk.

De vos stapte naar voren en vroeg aan Roosje: “Wie heb jij meegebracht?”

Roosje draaide zich om en antwoordde trots: “Dit zijn mijn ouders, mijn vriendin en de mensen uit het dorp. Ze geloofden mij niet. Maar nu zullen zij het zelf zien en horen.”

“Iedereen stond met open mond te kijken.

“Geloven jullie mij nu? Kijk! Ze zijn echt en ze praten met mij! Ik vertaal meteen wat ze hebben gezegd,” zei Roosje met volle overtuiging.

De dorpelingen, haar ouders en Sofie stonden als aan de grond genageld. Dit hadden ze nog nooit meegemaakt. Sofie, met een blik vol verwondering, stapte als eerste naar voren.

“Roosje... dit is echt... dit is waar,” stamelde ze.

Roosje knikte. Haar ogen straalden van blijdschap. Ze draaide zich om en pinkte een traan weg.

Langzaam begonnen de dorpelingen te begrijpen, dat de dieren daar niet waren om kunstjes te tonen. Ze kwamen met een boodschap en de aanwezigen wisten nu ook dat Roosje de enige was die hen kon verstaan. Vanaf die dag

veranderde alles. De mensen van het dorp beseften dat Roosjes avonturen geen verzinsels, noch leugens waren. Ze begrepen dat de natuur hen allen nodig had. En zo begon er iets nieuws. Een samenwerking tussen mens en dier, tussen dorp en bos. Roosje stond aan het roer van een brug tussen die twee werelden.